

Sygn. akt II Ka 281/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Jakuba Pogorzelskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2019 r.

sprawy **A. M.**

oskarżonego z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 13 marca 2018 r. sygn. akt II K 1268/17

wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Sygn. akt II Ka 281/18

UZASADNIENIE

A. M. został oskarżony o to, że w dniu 16 listopada 2017 r. w miejscowości M., powiat (...), województwo (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie w folii aluminiowej substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze jednego grama netto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 t.j.)

Wyrokiem z dnia 13 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim uznał **A. M.** za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017. 783 t.j. z późniejszymi zmianami) i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał go, zaś na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37a kk wymierzył karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 §3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **A. M.** okres zatrzymania w dniu 16 listopada 2017 r. od godz. 18:00 do godz. 19:35 tj. 1 dzień - przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny; na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **A. M.** środek karny w postaci przepadku srebrnej folii z zawartością środka psychotropowego w postaci amfetaminy o wadze 1 grama netto,

szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...), zarządzając ich zniszczenie; zwolnił oskarżonego od uiszczania opłaty oraz zwrotu wydatków postępowania, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, to jest art. 387 §2 kpk, polegającą na uwzględnieniu wniosku A. M. o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego, pomimo tego, że Prokurator sprzeciwił się temu w piśmie z dnia 12 marca 2018 r. (k. 54 akt sprawy).

Na podstawie art. 427 §1 kpk, art. 437 §1 i 2 kpk skarżący wnosili o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Na rozprawie odwoławczej prokurator popierał apelację i wnioski w niej zawarty.

Na rozprawę odwoławczą nie stawił się oskarżony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Podzielić należy zarzut oskarżyciela publicznego, iż przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 387 §2 kpk, która to obraza miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Powołany wyżej przepis uprawnia Sąd I instancji do uwzględnienia wniosku zgłoszonego przez oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonej kary, ale pod warunkiem, że prokurator nie sprzeciwi się zaproponowanemu przez podsądnego wymiarowi kary. Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, prokurator – po powzięciu informacji o nieuwzględnieniu przez Sąd wniosku złożonego w trybie art. 335 §1 kpk i skierowaniu sprawy na rozprawę – złożył pismo, w którym sprzeciwiał się uwzględnieniu wniosku, jaki oskarżony mógłby ewentualnie złożyć na podstawie art. 387 §1 kpk. Okoliczność ta wykluczała możliwość rozpoznania sprawy w trybie konsensualnym i wydanie orzeczenia poprzez uwzględnienie wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze. W tej sytuacji, obowiązkiem Sądu było rozpoznanie sprawy na „zasadach ogólnych”. Uchybienie, którego dopuścił się Sąd I instancji, przy braku stawiennictwa oskarżonego na rozprawie odwoławczej, co ewentualnie mogło doprowadzić do złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze, ale w postaci akceptowanej przez prokuratora, musiało skutkować uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Wydanie kasatoryjnego orzeczenia uzasadnione jest koniecznością przeprowadzenia w całości przewodu sądowego (art. 437 §2 zd. ostatnie kpk). Niewykluczone jest jednak, przy ponownym rozpoznaniu sprawy wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 §1 kpk, ale tylko w razie akceptacji przez oskarżyciela publicznego wymiaru kary zaproponowanego przez oskarżonego.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 §2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.